

อนุสาสนีปาฏิหาริย์แห่งองค์พ่อแม่ครูอาจารย์

หลวงพ่อกัณหา สุขกาโม

วัดป่าทรัพย์ทวีธรรมาราม ตำบลวังหมี่ อำเภอน้ำเขียว จ.นครราชสีมา

วันนี้เป็นอังคารที่ ๑๕ เดือนกรกฎาคม พุทธศักราช ๒๕๖๘ ศาสนาพุทธ
คริสต์ศักราช ๒๐๒๕ ศาสนาคริสต์ ฮิจเราะห์ศักราช ๑๔๔๖ ศาสนาอิสลาม

ทุก ๆ ชาติ ทุก ๆ ศาสนา ทุก ๆ ประเทศ การดำเนินชีวิตการประพฤติการปฏิบัติ
ก็ใช้หลักเดียวกันทางเดียวกัน คือเอาธรรม ธรรมนุญนำชีวิต เอารัฐธรรมนูญนำชีวิต
มีปิติมีความสุขมีเอกัคคตาในการประพฤติการปฏิบัติ ต้องมีปิติมีความสุข
ในการประพฤติการปฏิบัติ เพื่อมนุษย์ทั้งหลายจะไม่ได้พากันมีความสุข
ความสุขกับโรคซึมเศร้านี้คือสิ่งเดียวกัน อันเดียวกัน

ทุกคนนะ จะไปทำอะไรตามใจตามอัธยาศัยนั้นไม่ได้ หยุดทำอะไรตามใจตาม
อัธยาศัย เอาธรรมนุญนำชีวิต เน้นมาที่ตัวของเรานี้เอง ไม่ต้องไปจัดการบุคคลอื่น
เน้นมาที่ตัวเรา

เราพากันทำหน้าที่ของตัวเองให้มีความสุข มาทำหน้าที่ของเราให้สมบูรณ์
อย่าให้ขาดตกบกพร่อง ให้สมบูรณ์ทั้งกาย ทั้งวาจา ทั้งกิริยามารยาท ทั้งอาชีพ ทั้งใจ
คำว่าสมบูรณ์ก็ได้แก่ไม่ขาดตกบกพร่อง ไม่ตั้งอยู่ในความประมาท มีความสงบและ
ปัญญาไปพร้อม ๆ กัน

ที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ท่านตรัสแก่หมู่ภิกษุทั้งหลายว่าเธอทั้งหลายนั้นจงพากันประพฤติพรหมจรรย์เถิด พรหมจรรย์นั้นก็หมายถึงธรรมานุวัตรธรรมานุญ

ธรรมานุญไม่ใช่นิติบุคคลตัวตน มันเป็นสภาพหยุดความปรุงแต่ง ไม่มีอะไรเข้าไปปรุงแต่ง เป็นความสงบและปัญญา เป็นปัญญาและความสงบ

มันเป็นธรรมานุญ มันหยุดความปรุงแต่งด้วยปัญญาสัมมาทิฐิ มันเป็นการทำที่สุดแห่งความดับทุกข์ ความไม่มีทุกข์ ได้แก่ ความสงบและปัญญา ปัญญาและความสงบ

เราทุกคนให้รู้ให้เข้าใจในการประพฤติการปฏิบัติธรรม การประพฤติการปฏิบัติ นั้นไม่มีใครประพฤติปฏิบัติแทนกันได้ ปฏิบัติให้กันได้ เราทั้งหลายถึงต้องตั้งใจ ตั้งเจตนา เพื่อให้การประพฤติการปฏิบัติมันติดต่อต่อเนื่อง ไม่ขาดไม่ต่างไม่พร้อย ไม่เศร้าหมอง

การประพฤติการปฏิบัติของเรานั้นเน้นที่จิตใจที่เจตนา

ให้เรารู้เข้าใจ กายวาจาภิรียมารยาทอาชีพนี้นั้นเป็นเพียงอุปกรณ์ของใจ เราถึงเน้นที่จิตใจที่เจตนา เพื่อให้ความสงบและปัญญามันไปพร้อม ๆ กัน ถึงจะหยุดความปรุงแต่งได้ สมองของเรากับลมหายใจถึงจะจับคู่กันไป ตีคู่กันไป เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน เป็นความสงบเป็นปัญญา เป็นการทำที่สุดแห่งความดับทุกข์ของเราทุกคน เป็นมรรคเป็นอริยมรรค มีปิติมีความสุขในการประพฤติการปฏิบัติ เพราะทุกอย่างมันคือกรรมคือผลของกรรม

เราพากันนอนพากันพักผ่อนให้เพียงพอ การนอนการพักผ่อนเป็นเรื่องของความสงบและปัญญา เพราะร่างกายของเราเป็นธรรมเป็นสภาวะธรรม เราต้องเสียสละ

ให้ส่วนของร่างกาย เพราะร่างกายเค้าต้องได้รับการนอนการพักผ่อน องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่านทรงพักผ่อน ทรงบรรทมวันหนึ่งคืนหนึ่ง ๔ ชั่วโมง เพื่อให้ธาตุให้ชั้นให้อายตนะได้พักผ่อน

สำหรับนักบวชผู้ที่มาบวช มาบำเพ็ญบารมี บำเพ็ญความดีประกอบด้วยปัญญา เพื่อเอาธรรมบุญนำชีวิต เอาความสงบและปัญญานำชีวิตเพื่อเป็นบริสุทธิคุณ เราต้องพากันนอนพากันพักผ่อนวันละ ๕ ชั่วโมง ๖ ชั่วโมง ต้องนอนพักผ่อนให้เพียงพอ ทุก ๆ คนมาบวชต้องนอนต้องพักผ่อนให้เพียงพอ

เรามาบวชแล้วเค้าเปลี่ยนศัพทใหม่ไปใช้ศัพทใหม่ เค้าใช้ศัพทว่าจำวัดนะ

คำว่าจำวัดก็หมายถึงอยู่กับที่ ไม่ได้สัญจรไปไหนมาไหน เน้นที่ใจของเรา ให้ใจของเราพักผ่อน หยุดความปรุงแต่งยกเลิกสิ่งที่เป็นอดีตอนาคต ปัจจุบันก็หยุดความปรุงแต่ง เราจะหยุดปรุงแต่งเพื่อการติดต่อต่อเนื่องกันอย่างน้อย ๕ ชั่วโมง อย่างมาก ๖ ชั่วโมง ตัดอายตนะภายนอกไปด้วยความรู้ความเข้าใจ ด้วยการหยุดความปรุงแต่ง มามีสติรู้ตัวทั่วพร้อมอยู่กับธาตุทั้ง ๔ ชั้นทั้ง ๕ ที่เป็นอายตนะภายใน เรามีรูปมีเวทนาสัญญาสังขารวิญญาณ ถ้าเราไม่รู้ไม่เข้าใจ รูปเวทนาสัญญาสังขารวิญญาณเค้าก็ต้องทำหน้าที่ของเค้าไป เราต้องรู้เข้าใจ ต้องหยุดด้วยหลักการ อุดมการณ์อุดมธรรม

ให้อายตนะภายในเป็นอายตนะภายใน เราต้องสงบอายตนะภายในด้วยความรู้ความเข้าใจที่เป็นปัญญาสัมมาทิฐิ

อายตนะภายนอกก็เป็นสิ่งที่มีอยู่ รูปเสียงกลิ่นรสโผฏฐัพพะธรรมารมณ์ เป็นสิ่งที่มีอยู่

การนอนการพักผ่อนนี่คือการหยุดไม่ให้อายตนะภายนอกภายในที่เป็นชั่ววอกชั่วลบนั่นทำงาน เรื่องการเรื่องงาน มันเป็นธุรกิจหน้าที่การงานของธาตุของชั้นของอายตนะภายนอกภายใน

ให้พวกเรารู้ให้พวกเราเข้าใจ เราจะได้นอนเราจะได้พักผ่อน เราอาศัยหลักการอย่างนี้เป็นการประพฤติการปฏิบัติ หลักการของพระธรรมพระวินัยมันเป็นเบรกมันเป็นความหยุด เราหยุดอายตนะภายนอกภายในด้วยความรู้ความเข้าใจในการประพฤติการปฏิบัติ ศิลนี้ถึงเป็นความหยุด เป็นเบรก เป็นการดับสวิทช์ไฟฟ้าไม่ให้มันติดต่อกันเนื่องในการทำงานของขบวนการไฟฟ้า

การที่เราเอาหลักการ เอาพระธรรมพระวินัยแปดหมื่นสี่พันพระธรรมชั้นเป็นเบรก เป็นอินทรีย์สังวร สังวรในศีลในพระปาฏิโมกข์ สังวรในศีลในระเบียบในข้อวัตรกิจวัตรยังไม่พอยังไม่เพียงพอ ต้องสำรวมในอินทรีย์อีก ได้แก่สำรวมในตาหูจมูกลิ้นกายใจ ถ้าเราไม่สำรวมในตาหูจมูกลิ้นกายใจมันก็จะหยุดปัญหาไม่ได้แก้ปัญหามไม่ได้ เหมือนกับพระโปฐิละ (ให้ผู้แสดงธรรมเล่าเรื่องพระโปฐิละ)

เรามายู่กับความสงบมาอยู่ กับปัญญา เพื่อให้สมองของเรากับลมหายใจเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน คือเป็นความสงบและปัญญาไปพร้อม ๆ กัน ผู้มีปัญญามากก็ต้องมีความสงบ ผู้มีความสงบก็ต้องมีปัญญา สมองกับลมหายใจถึงไปพร้อม ๆ กัน เพื่อออกซิเจนของเราจะได้สมบูรณ์

เราพากันคิดดูดี ๆ นะ อยากได้มากมันก็ไม่มากมันก็เท่าเท่า อยากได้น้อยมันก็ไม่น้อยมันก็เท่าเท่า ให้เราเข้าใจ เราจะไปทุกข์มันทำไม เราจะไปปรุงแต่งมันทำไม เราต้องรู้ต้องเข้าใจ

พระพุทธเจ้าแนะท่านไม่ให้เราไปมองคนอื่น ไปจับผิดจับถูกคนอื่น การมองคนอื่น จับผิดคนอื่นนั้นมันเป็นบาปเป็นกรรมเป็นเวรเป็นภัยนะ

ถ้าเรามองคนอื่นไม่ใช่เราไปมองเพื่อจับผิดถูกดีชั่ว เรามองคนอื่นเพื่อจะดูแลคนอื่น текแค่คนอื่น มองเพื่อจะเป็นผู้ให้เป็นผู้ที่ текแค่ดูแล ให้เข้าใจอย่างนี้ เพราะตัวของเรานั้นมันเป็นคนเห็นแก่ตัว มันเป็นนิติบุคคล มันเป็นตัวเป็นตน มันมีความสำคัญมันหมาย มันว่าแต่ตัวเราดี คนอื่นไม่ดี มันไปมองดูคนอื่นว่าเป็นคนเก่ง เราไม่เก่ง เราสู้เขาไม่ได้ ความเก่งหรือไม่เก่งนะมันไม่ใช่ความดับทุกข์นะ เรากำลังสร้างความทุกข์สร้างปัญหา มันไม่ใช่ปัญญาสัมมาทิฐิ มันเป็นมิจฉาทิฐิ มันเป็นนิติบุคคลตัวตน ให้เราเข้าใจ ความดับทุกข์มันอยู่ที่เรามีปัญญาสัมมาทิฐิ ความเห็นถูกต้องเข้าใจถูกต้องที่หยุดวิญญูสงสารด้วยความรู้ความเข้าใจ ด้วยพระธรรม พระวินัยข้อวัตรกิจวัตรต่าง ๆ

พูดถึงเรื่องความดับทุกข์ ให้ทุกคนรู้และเข้าใจ ให้พากันตั้งใจตั้งใจเจตนา ทุกคนนั้นดับทุกข์ได้ด้วยความรู้ความเข้าใจเข้าสู่ภาคประพฤติภาคปฏิบัติ คนไม่มีเงิน ไม่มีทรัพย์สมบัติก็ดับทุกข์ได้ถ้าเรารู้ถ้าเราเข้าใจ เมื่อมันแก้ไขภายนอกไม่ได้ เราก็แก้ที่ใจของเรา

เราอยากให้มันรวบเหมือนเขาหรือมากกว่าเขา ความคิดความปรุงแต่งนั้น ให้เราเข้าใจ เราจะไปปรุงไปแต่งในสิ่งนั้นไปทำไม มันเป็นทุกข์เปล่า ๆ ปัญหาก็อยู่นิดเดียวคือความปรุงแต่งนั้นเป็นความทุกข์ของผู้ที่ไม่รู้ไม่เข้าใจ การมาสงบระงับสังขารด้วยความรู้ความเข้าใจมันเป็นความดับทุกข์นะ

อยากให้เก่งเหมือนเค้ามันก็ยอมไม่เหมือนเขา เพราะอันหนึ่งเขาอันหนึ่งเรา มันจะเหมือนกันได้อย่างไร เราอย่าให้มีความปรุ่งแต่งว่าเขาว่าเรา เราต้องมีความสงบ มีปัญญา เราอย่าไปเปรียบเทียบ ความเปรียบเทียบมันคือความปรุ่งแต่ง เราเห็นเค้ารวย เราก็อยากรวยเหมือนเขา เราอย่าวิ่งตามความหลง เราอย่าไปวิ่งตามความปรุ่งแต่ง เรารู้เข้าใจเราจะเป็นทุกข์ทำไม เราทั้งหลายต้องเห็นภัย ในวิภวสงสาร เห็นภัยในความวุ่นวาย เห็นภัยในความปรุ่งแต่ง เราจะไปหาเรื่องราวให้เราเป็นทุกข์ไปทำไม

เราประพฤติปฏิบัติไปอย่างนี้แหละด้วยความรู้ความเข้าใจ ความสงบกับปัญญา ความซื่อตรงความพอเพียงเพียงพอ ที่ท่านสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวมหาวชิราลงกรณมกุฎราชกุมารที่ ๙ ของเมืองไทย ที่ท่านตรัสให้กับประชากรของไทยและของโลกให้เข้าถึง ความพอเพียงเพียงพอ นี่คือสัจธรรมความจริงนะ เราอยากได้มากมันก็ไม่มาก เราอยากได้น้อยมันก็ไม่น้อย ความซื่อตรงกับความพอเพียงเพียงพอกับความถูกต้อง กับความสุจริตถึงเป็นสิ่งอันเดียวกัน

สมองของเราจะได้เอามาใช้งานในสิ่งที่จำเป็น มายกเลิกในสิ่งที่มันเป็นไปได้ มันจะเป็นทุกข์ไปเปล่า ๆ ด้วยหาเรื่องราวให้ตัวเอง หาเรื่องราวให้คนอื่น

เราจะไปคิดไปปรุ่งไปแต่งให้เสียสมองทำลายสมองไปทำไม สมองในส่วนที่มันเป็นไปได้ก็แก้ความอยากนะ ความอยากและความไม่อยาก เราต้องรู้เข้าใจ มันเป็นความปรุ่งแต่ง ชื่อว่าความปรุ่งแต่งมันคือความทุกข์ ทุกข์เกิดขึ้น ทุกข์ตั้งอยู่ ทุกข์ดับไป นอกจากทุกข์ไม่มี

ความอยากมีอยากเป็น หรือว่าความไม่อยากมีไม่อยากเป็น สิ่งนี้มันเป็นสิ่งที่
เป็นไปไม่ได้ เราต้องรู้เข้าใจ เราจะไปอยากไม่อยากมันไปทำไม

เราต้องรู้เข้าใจ เราทั้งหลายจะพากันเป็นทุกข์ทำไม เราต้องเข้าถึงความสงบ
เข้าถึงปัญญา เข้าถึงความพอเพียงเพียงพอ มันรวยจนมันเป็นเรื่องเหตุเรื่องปัจจัย
เมื่อเรารู้เหตุปัจจัย รู้เรื่องกรรมเรื่องกฎแห่งกรรมเรื่องผลของกรรม เพราะสิ่งเหล่านี้
มันคือปลายเหตุแล้ว เรามีหน้าที่เอาความสงบและปัญญานำชีวิต

เราจะรวยจะจนนั้นมันอยู่ที่เราต้องเสียสละ เราไม่เสียสละเราก็ยากจน
คนไม่เสียสละมีใครบ้างรวยนะ เราต้องรู้เข้าใจเรื่องเหตุเรื่องปัจจัย เราจะได้ทำหน้าที่
ของเราให้ถูกต้อง ให้ถูกต้องนั้นยังไม่เพียงพอ เราต้องมีปิติมีความสุขในการประพฤติก
การปฏิบัติ ตัวตนนี้แหละจะทำให้เราทุกคนมีความทุกข์ เป็นคนไม่รู้จักปัญหา
เป็นผู้ที่สร้างแต่ปัญหา เป็นคนเห็นแก่ตัว เป็นคนขี้เกียจขี้คร้าน ย่ำต๊อกอยู่ในวิชา
ความหลง ย่ำต๊อกอยู่ในอบายมุขอบายภูมิ

ถ้าเราไม่เสียสละ เราก็เป็นคนขี้เกียจขี้คร้าน คนขี้เกียจขี้คร้านนะ
คือคนมิจฉาทิฏฐิ คือคนไม่มีปัญญา เป็นผู้มีอัตตาตัวตน องค์กรสมเด็จพระสัมมา
สัมพุทธเจ้าถึงตรัสว่า ธรรมเหล่าใดเป็นไปเพื่อตัวเพื่อตน ทำเหล่านั้นจะทำให้เราเป็น
คนขี้เกียจขี้คร้าน ไม่เอาธรรมนำชีวิต ไม่เอาธรรมนุญนำชีวิต อันนี้คือตัวตน
ไม่ใช่ธรรมนุญ ไม่ใช่รัฐธรรมนุญ

เราทั้งหลายต้องยกเลิกความไม่ถูกต้อง มายกเลิกความขี้เกียจขี้คร้าน
เราเป็นคนมีปัญญา เป็นคนเก่งคนฉลาด นี่เป็นบุญเป็นกุศลเป็นวาสนาที่ได้สั่งสม
มานาน ได้ไปเกิดหรือว่าได้มาเกิดกับพ่อแม่ที่ดี พ่อแม่ที่รวย พ่อแม่ที่มีส่วนสรีระ

ร่างกายดี เป็นคนสมองดีเป็นคนมีสติมีปัญญา นี่ก็ถือว่าเป็นคนมีบุญเก่ามีกุศลเก่า มีกรรมเก่าที่ดี

เราต้องรู้เข้าใจ อย่าเอากรรมเก่านั้นมาเป็นตัวเป็นตนนะ เราถือว่าเรารวยกว่าเค้า เก่งกว่าเค้า ฉลาดกว่าเค้า มีปัญญามากกว่าเค้านะ เราต้องรู้เข้าใจ ยกเลิกเค้า ยกเลิกเรา เราทั้งหลายถึงจะมีความสงบมีปัญญา มีปัญญามีความสงบ เพราะสภาวะธรรมมันเป็นธรรมะเป็นธรรมชาติมันไม่มีเราไม่มีเขา มีแต่ธาตุทั้ง ๔ ชั้นทั้ง ๕ อาศัยตระกายนอกภายใน ๑๒ มันไม่มีเขาไม่มีเรา

เราต้องรู้เข้าใจ เราทั้งหลายจะได้มีความสงบมีปัญญา ถ้าไม่อย่างนั้นมันไม่ได้ มันจะเป็นอัตตาตัวตน มันจะมีเขามีเรา

เราทั้งหลายต้องพากันรู้เข้าใจพากันมาเสียสละ ถ้าไม่เสียสละมันก็ไม่มี ความสงบ ถ้าเราไม่เสียสละมันก็ไม่มีปัญญา เราต้องเอาความรู้ความเข้าใจ เราจะได้ยกเลิกเขา ยกเลิกเรา ยกเลิกความปรุงแต่งความวุ่นวาย ให้พวกเรารู้เข้าใจ เราทั้งหลายต้องพากัน มาเสียสละ

ทำไมมนุษย์มันต่างจากพวกสัตว์เดรัจฉาน พวกสัตว์เดรัจฉานมันไม่มีบ้าน ไม่มีเรือน ไม่มีที่อยู่อาศัยเป็นหลักแหล่ง มีบ้านมีอาคารเหมือนหมู่วมวลมนุษย์ มันไม่มีไร่นาสวนน่ะ ไม่มีการทำอุตสาหกรรมเกษตรกรรม ไม่มีข้าราชการนักการเมือง ไม่มีนักบวชนะ เพราะความไม่รู้ไม่เข้าใจมันเลยไม่มีนะ ให้รู้เข้าใจ

ทำไมมนุษย์เราถึงใส่เสื้อผ้าอาภรณ์ อาบน้ำแปรงฟัน เราจะรู้เข้าใจ

เราทั้งหลายรู้เข้าใจแล้วจะได้พากันวัตถุ พัฒนาวิทยาศาสตร์ พัฒนาใจไปพร้อม ๆ กัน เพื่อเป็นหลักการอุดมการณ์ เราเอาตัวตนเป็นที่ตั้ง ผมก็ไม่ตัด พวกผู้ชายนี้ไว้ผมยาวไว้หนวดไว้เครา พวกผู้หญิงอย่างนี้ก็ไว้ผมยาวเพื่อแบ่งเพศ แบ่งเพศระหว่างชายหญิง ระหว่างชั่วบวกชั่วลบ สายไฟที่เค้าเดินไฟ เดินหลาย ๆ เส้น ก็ยังมีหลายสีเลยนี้เค้าเอาไว้แบ่งเพศ เพื่อให้เราารู้เข้าใจเสียสละ คนไม่อาบน้ำแปรงฟัน คือคนไม่เสียสละ ถ้าเราไม่เสียสละ กลืนตัวกลืนปากกลืนอะไรต่าง ๆ มันก็เหม็นนะ

มนุษย์เราต้องเสียสละ ตื่นขึ้นมาต้องเสียสละ ระลึกถึงความดีความถูกต้อง เราต้องเอาความถูกต้องนำชีวิต เอาบริสุทธิ์คุณนำชีวิต เอาความถูกต้องมาไว้ที่ใจ ใจนี้สำคัญนะ เพราะกายวาจากิริยามารยาทอาชีพนี้นี้เป็นเพียงอุปกรณ์ของใจเท่านั้นเอง เพราะกายวาจากิริยามารยาทอาชีพนี้นั้นเป็นกระบวนการของใจเฉย ๆ

เราต้องรู้เข้าใจ เราต้องตั้งใจตั้งใจเจตนาทั้งต่อหน้าและลับหลัง เราไม่ได้ทำเพื่อให้คนอื่นเค้าเลื่อมใส คนอื่นเค้าโอเค เราทำไปทั้งกายทั้งวาจาทั้งกิริยามารยาทก็เพื่อเสียสละ เพราะถ้าเราไม่เสียสละมันก็ไม่ถูกต้อง ไม่เสียสละมันก็เป็นนิติบุคคลตัวตน ทุกคนต้องมาเสียสละ

พระธรรมพระวินัยสิกขาบทน้อยใหญ่หรือข้อวัตรข้อปฏิบัติแปดหมื่นสี่พัน พระธรรมชั้นนี้เป็นสมมติสังขะที่ให้เราารู้เรื่องดีเรื่องชั่ว เรื่องผิดเรื่องถูก อันไหนทำได้ ทำไม่ได้ เพื่อเราจะได้เสียสละ ก้าวไปด้วยความรู้ความเข้าใจด้วยความเสียสละ ถ้าเราไม่เสียสละมันก็ไม่เป็นธรรมไม่เป็นปัจจุบันธรรมมันก็เป็นตัวเป็นตน

การที่พวกเราพากันมาบรรพชาอุปสมบทพากันมาบวชมาปฏิบัติ เพราะสิ่งนี้มันดี
 มากดีพิเศษดีจริง ๆ ที่ เป็นความดีที่ประกอบด้วยปัญญา มีแต่ความสงบมีแต่ปัญญา
 ให้รู้เข้าใจ เราทั้งหลายมารู้เข้าใจภูมิใจแล้วก็พากันมีปิติมีความสุขในการประพฤติ
 การปฏิบัติ ถ้าเราไม่มีความสุขในการประพฤติการปฏิบัติเราก็มีความทุกข์นะ
 ความทุกข์กับโรคซึมเศร้ามันคืออันเดียวกันให้รู้เข้าใจ ความไม่รู้ไม่เข้าใจ
 อารมณ์ของเรานั้นก็เหวี่ยงไปเหวี่ยงมาเป็นโรคไบโพล่า

เราต้องรู้เข้าใจว่าสิ่งทั้งหลายทั้งปวงนั้นหาใช่นิติบุคคลตัวตนเลย มันคือเหตุ
 คือปัจจัย เราพากันมาประพฤติปฏิบัติ เข้าสู่ไฟต์ในการประพฤติการปฏิบัติ
 การประพฤติการปฏิบัติถือว่าเป็นไฟต์ เป็นการชิงแชมป์นะ ชิงแชมป์ระหว่างความผิด
 ความถูก ระหว่างโลกกับธรรม

เราต้องมีปัญญาสัมมาทิฐิ เพื่อมีปิติมีความสุขในการประพฤติการปฏิบัติ
 เพราะอันนี้มันถูกต้องมันดีที่ไม่มีโทษ มันเป็นการเอาตัวรอดผ่านอุปสรรคต่าง ๆ นานา
 ด้วยพระธรรมพระวินัยข้อวัตรกิจวัตรต่าง ๆ เพราะเราต้องผ่านธาตุทั้ง ๔ ชั้นทั้ง ๕
 อายุตนะ ๑๒ ถ้าเราไม่รู้ไม่เข้าใจเราจะไปเอาตัวรอดในทางที่ไม่รอดนะ

ที่เหตุการณ์ที่ผ่านมาเราไปเอาตัวรอดในทางที่ไม่รอด

เราเอาตัวตนเป็นที่ตั้งมันเป็นการเอาตัวรอดของความไม่รอดนะ มันไม่ใช่ปัญญา
 สัมมาทิฐิ ชีวิตนี้เอาความหลงนำชีวิตมันเป็นการเอาความรอดในทางที่ไม่รอด
 ให้รู้ให้เข้าใจนะ

เราพากันมาอยู่วัดมาปฏิบัติธรรม ให้เรารู้เข้าใจ เราต้องเป็นความสงบเป็นปัญญา เราอย่าได้เป็นอัตตาตัวตนให้รู้เข้าใจ ให้เราเป็นหนึ่งเป็นเอกัคคตาให้เราเป็นความสงบเป็นปัญญา

เราพากันเน้นที่ตัวเรานี้แหละ ตั้งใจตั้งใจ เต็มใจ เต็มใจ ให้รู้เข้าใจว่าอันไหนมันผิดอันไหนมันถูก เราจะได้เข้าสู่โพธิ์ในการประพบัติการปฏิบัติ

สิ่งไหนไม่ถูกต้องเราก็อย่าไปคิด อันไหนไม่ถูกต้องเราอย่าไปพูด อย่าไปทำ กิริยามารยาทอันไหนไม่ดีไม่งามเราอย่าไปแสดงออก เราต้องบังคับคอนโทรลตัวเอง ไม่ปล่อยอะไรไปตามอหิยาศัย เพื่อให้ปฏิบัติมันติดต่อกันเนื่องด้วยความรู้ความเข้าใจ

เราทั้งหลายอย่าพากันตั้งอยู่ในความประมาท มีความละอายต่อบาป เกรงกลัวต่อบาปทั้งต่อหน้าและลับหลัง การประพบัติการปฏิบัติอย่าให้มีต่อหน้าและลับหลัง ถ้าเรามีต่อหน้าและลับหลังนี้ถือว่าไม่ถูกต้อง ถือว่ามันเป็นบาปนะ บาปก็คือบาปแผลนั้นแหละ บาปแผลเล็ก บาปแผลกลาง บาปแผลใหญ่ บาปคืออันเดียวกัน บาปนั้นมันต่างมันพร้อยมันต่างมันทะลุมันเศร้าหมอง

เราทั้งหลายต้องมารู้เข้าใจ เราทั้งหลายอย่าเอาตัวตนนำชีวิตอย่าเอาโลกธรรม นำชีวิตต้องเอาความสงบเอาปัญญานำชีวิตเน้นที่ตัวเรา

เรานอนเราพักผ่อนให้เพียงพอ ฉันทอาหารให้เพียงพอ ออกกำลังกายให้เพียงพอ วันหนึ่งคืนหนึ่ง ๒๔ ชั่วโมง เรานอนเราพักผ่อนอย่างน้อย ๕ ชั่วโมง อย่างมากไม่เกิน ๖ ชั่วโมง เมื่อเรามีปิติมีความสุขอย่างนี้ เราก็จะมีแต่ปิติมีแต่ความสุขมีแต่เอกัคคตา มันจะก้าวไปด้วยความรู้ความเข้าใจ ด้วยศีลด้วยสมาธิด้วยปัญญา

เราอยู่ที่บ้านนะ เราไปทำอะไรตามใจตามอัธยาศัยอย่างนี้เราต้องเอาใหม่ ปฏิบัติใหม่ ให้ตั้งอกตั้งใจตั้งใจเจตนา เพื่อจะได้เข้าสู่หลักการอุดมการณ์อุดมธรรม เพื่อจะเข้าสู่ฟอร์มสด เพื่อเอาของสดของใหม่ เพื่อฟอร์มสดนะ

เราต้องนอนพักผ่อนให้เพียงพอ หลักธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระพุทธเจ้าท่านไม่บรรทมพักผ่อนตอนกลางวันนะ พระอรหันต์ชีณาสพไม่บรรทม พักผ่อนตอนกลางวัน ไม่จำวัดตอนกลางวัน ถ้าท่านจะพักผ่อนท่านก็เข้าสมาธิ เข้าสมาบัติ เข้านิโรธสมาบัติกัน อยู่กับสติอยู่กับสัมปชัญญะ อยู่กับความสงบ อยู่กับการปล่อยวางหรือว่าอยู่กับธรรมอยู่กับปัจจุบันธรรม

พวกเราพากันมามีปีติมีสุขมีเอกัคคตาให้เต็มที่ จิตใจสบายจิตใจมีความสุขนี้ สำคัญ ถ้าใจไม่สบายใจไม่มีความสุข จะทำให้เราร่างกายมันป่วยไปด้วย พวกที่เจ็บปวด ๆ แอด ๆ เป็นโรคโน้นโรคนี้เพราะเนื่องมาจากใจไม่สบาย ใจไม่มีความสุข ใจไม่สว่างไม่ใส ใจมืดมัวใจขาดใจต่างใจพร้อย ใจสกปรก ใจเศร้าหมอง พวกที่เจ็บป่วยนะ

เราเอาเหมือนท่านหลวงปู่มั่น ภูริทัตโต หลวงปู่มั่นท่านเข้มแข็ง ท่านไม่ให้นิรณทัง ๕ อคติทั้ง ๔ ครอบงำใจของท่าน ท่านบอกว่าเรื่องของกายก็ให้มันเป็นเรื่องของกาย เรื่องของกายมันแก่เจ็บตายพลัดพรากเป็นเรื่องธรรมดา เรื่องของใจก็ให้มันเป็นเรื่องของใจเพราะมันเป็นคนละเรื่องกัน ความสงบก็เป็นความสงบไป ปัญญาก็ไปเป็นปัญญาไป เรื่องของใจเราไม่ได้เป็นอะไร เรามีแต่ความสงบมีแต่ปัญญามีแต่ปัญญามีแต่ความสงบอย่างนี้ ต้องรู้เข้าใจ ถ้าไม่มีความแก่ความเจ็บความตายอย่างนี้เราก็จะเอาอะไรมาปฏิบัติ เพราะภพภูมิของความเป็นมนุษย์ที่ประเสริฐอายุขัยของมนุษย์อยู่ได้ร่วมศตวรรษหนึ่งคือร้อยปี

เราต้องรู้เข้าใจ เราทั้งหลายจะได้วางจากสิ่งที่มีอยู่ ถ้าไม่รู้เข้าใจ มันก็ต้องเสียหาย มันต้องล้มละลายเหมือนตึก สตง.นี้แหละ

ตึกสตง.มันไปตรวจแต่เงินของคนอื่น ตรวจแต่ของคนอื่น มันไม่ย้อนกลับมาตรวจตัวเอง ตัวเองไม่แก้ไขจะไปแก้ไขภายนอก ไปแก้ไขภายนอกมันก็บาปสิ ไปเอาตัวเอาตนไปจับผิดคนอื่น มันบาป ชีวิตนี้ต้องรู้เข้าใจ ชีวิตนี้ต้องแก้ไข ทั้งภายนอกแก้ไขทั้งภายใน เพื่อเป็นอริยมรรคเป็นความสงบเป็นปัญญา

พระใหม่พระเก่า ผู้ปฏิบัติเก่าปฏิบัติใหม่ ต้องเอาความสงบและปัญญา ไม่มีคำว่าเก่าว่าใหม่ ให้รู้เข้าใจ เพราะปัจจุบันนี้คือไฟต์ในการประพฤติการปฏิบัติ มันจะไม่มีเก่าไม่มีใหม่

ให้รู้เข้าใจ อดีตมันก็มารวมในปัจจุบันนี้แหละ อนาคตมันก็มารวมอยู่ที่ปัจจุบัน เรารู้เข้าใจในการปฏิบัติ การปฏิบัติถึงเป็นไฟต์เป็นการประพฤติการปฏิบัติให้รู้เข้าใจ ถ้าเราไม่รู้เข้าใจ เราก็เอาความหลงนำชีวิต เอาไสยศาสตร์นำชีวิต เอาสายมูสายหลงนำชีวิต มีความสำคัญมันหมายความว่าเขาว่าเรา เขาเรานั้นคือความปรุงแต่งนะ ไม่ใช่ความสงบไม่ใช่ปัญญา

เราทั้งหลายต้องมีความสงบมีสติสัมปชัญญะในปัจจุบัน เราอย่าให้ธาตุทั้ง ๔ ชั้นทั้ง ๕ อายุตนะ ๑๒ ครอบงำเรา

เราต้องรู้เข้าใจในการประพฤติการปฏิบัติ ความสงบกับปัญญาต้องตีคู่กันไปเลย มีความสุขมีเอ็กคตา ชีวิตของเรามันจะได้ก้าวไปอย่างนี้ มันจะได้สว่างไสวทั้งตา ภายนอก ทั้งตาภายในคือตาปัญญาที่เราู้เข้าใจ ชีวิตนี้จะได้ ว้าว ว้าว ว้าว อย่างนี้นะ

เราพากันมาเจริญสติคือความสงบ เจริญสัมปชัญญะคือปัญญา เอาความสงบ กับปัญญามาใช้มาประพุดติปฏิบัติไปพร้อม ๆ กัน

การคบค้าสมาคมคือกัลยาณมิตร ต้องเอาพระธรรมพระวินัยข้อวัตรกิจวัตร เป็นกัลยาณมิตร คือเอาพระพุทธเจ้าเป็นกัลยาณมิตร เอาพระธรรมพระวินัย เป็นกัลยาณมิตร เอาพระอริยสงฆ์เป็นกัลยาณมิตร เอาข้อวัตรกิจวัตรเป็นกัลยาณมิตร เป็นกัลยาณมิตรที่ดีประกอบด้วยปัญญา

เราต้องรู้เข้าใจว่าการคบค้าสมาคมในระบบความคิดในระบบคำพูดการกระทำ กิริยามารยาทต้องให้ถูกต้อง เราจะได้รู้จักการพบแขกหรือว่ารับแขกอย่างนี้นะ แขกมันมาทางตาหูจมูกลิ้นกายใจนี้คือรับแขกนะ แขกที่สัญญาจะไปมา

เราต้องต้อนรับแขกที่สัญญาจะไปมา เพราะเค้ามาแล้วก็ต้องจากไปตามเหตุ ตามปัจจัย สิ่งที่เกิดขึ้นก็ต้องตั้งอยู่แล้วดับไป มาแล้วก็ต้องไป มาทางไหนก็ให้ไปทางนั้น มาทางตาก็ให้กลับไป มาทางหูก็ให้กลับไป มาทางจมูกก็ให้กลับไป มาทางลิ้นก็ให้กลับไป มาทางกายก็ให้กลับไป มาทางความรู้สึกนึกคิดก็ให้กลับไป คำว่ากลับกับความสงบก็คืออันเดียวกัน ความสงบกับความเคารพมันก็คืออันเดียวกัน มันจะเข้าถึงความพอเพียงเพียงพอ เข้าถึงความพอดีนะ

เราทั้งหลายต้องรู้นะ ไม่มีใครเหนือกรรมเหนือกฎแห่งกรรมเหนือผลของกรรมนะ

พระเก่าก็เน้นที่ปัจจุบันนี้แหละ พระใหม่ก็เน้นที่ปัจจุบันนี้แหละ ความประมาท ความเพลิดเพลินนี้ คือเจ้าเสียร้าย ให้ถือว่าเป็นตัวร้ายตัวอันตรายนะ เรียกว่าเจ้าเสียร้าย ตัวตนนี้แหละมันจะพังทลายเหมือนตึก สตง.

ตึก สตง. สำนักงานตรวจเงินแผ่นดินของประเทศเอาความหลงนำชีวิตเอา
ความผิวนำชีวิตเอาทุจริตนำชีวิตตึกสตง.นั้นมันเลยพังทลาย

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าถึงตรัสว่าปัจจุบันคือไฟต์คือการประพฤติ
การปฏิบัติ อย่าไปประมาทต้องมีความตั้งใจตั้งใจเจตนามีปิตีมีความสุขมีเอกัคคตา
อย่าไปประมาท ต้องปรับเข้าหาธรรมะสิกขาบทน้อยใหญ่ชั่ววัตรกิจวัตร อย่าประมาท
ถ้าประมาทแล้วนั้นแหละคือความผิดพลาดคือความต่างคือความพร้อยนะ
มันจะไม่เข้าถึงความสงบไม่เข้าถึงปัญญา มันจะไม่เข้าถึงความพอเพียงเพียงพอ

เราต้องเคารพในแขกที่สัญจรไปมาทางตาหูจมูกลิ้นกายใจ เราจะได้รับแขก
การรับแขกนี้ถือว่าเป็นธรรมะที่คารวธรรมนะ

เดี๋ยวนี้แหละเราไม่ได้เป็นคนคารวธรรมนะ คารวะความหลงนะ เอาตัวนำชีวิต
เค้าเรียกว่าคารวะความหลง อย่างเราพากันเอาธาตุทั้ง ๔ ชั้นทั้ง ๕ आयตนะ ๑๒
มาเป็นเรา อย่างนี้เรียกว่าคารวะความหลง เราต้องรู้เข้าใจนะ เพื่อจะไม่ได้
เอาความหลงนำชีวิตจะไม่ได้เอาตัวตนนำชีวิต

เราพยายามเจริญปฏิบัติพาของเรา ตั้งอกตั้งใจตั้งใจเจตนา อย่าให้ความรู้สึกที่เป็น
นิติบุคคลตัวตน มันทำให้พวกเรที่ตั้งอยู่ในความเพลิดเพลिनความประมาท
ต้องเพิ่มความสงบเพิ่มปัญญา เพิ่มศีลสมาธิปัญญาให้ติดต่อต่อเนื่อง เพื่อไม่ให้ขาด
ไม่ให้ต่างไม่ให้พร้อย

เราพยายามหยุดพูดหยุด การคบค้าสมาคม เราต้องคิดในเรื่องดี ๆ
วากิริยามารยาทดี ๆ การคบเพื่อนอย่างนี้ก็ต้องคบกับเพื่อนที่มีศีลมีสมาธิมีปัญญา
อย่าไปคบกับเพื่อนที่มีอัตตาตัวตนเหมือนกับเรา ถ้าเราไปคบอย่างนั้นมันก็พอ ๆ กัน

นั่นแหละ เพราะสิ่งที่ดีที่สุดของมนุษย์คืออะเสวนาจะพาลานั่ง ปัณทิตานัญจะเสวนา เกี่ยวกับการคบค้าสมาคมนะ คบค้าสมาคมในความคิด คบค้าสมาคมในคำพูด คบค้าสมาคมในกิริยามารยาทที่ดี ๆ คุณสมบัติผู้ดี ไม่ใช่คุณสมบัติผู้ชั่วหรือว่า ความหลง อันนี้มันเป็นคุณสมบัติดี เอาตัวตนนำชีวิตเค้าเรียกว่าไม่ได้เป็นผู้ดีนะ เป็นผู้ชั่วเป็นผู้มีความผิด ไม่ใช่บัณฑิตคือพาล ให้เรารู้เข้าใจ

เราอย่าไปคบระดับเดียวกันนะ ส่วนใหญ่เราไม่รู้เข้าใจ เราก็จะไปคบระดับเดียวกับเราหรือต่ำต้อยกว่าเรา

ความเป็นตัวเป็นตนนะ ตัวตนมันไม่อยากเสียสละ

เราต้องรู้เข้าใจว่าพระธรรมพระวินัยข้อวัตรกัจจัตรนี้มันเป็นกัลยาณมิตร มันเป็นมิตรของเรานะ เราอยู่ในวัดนะ

เราต้องคิดดูดี ๆ คนไหนปฏิบัติดี หรือว่าคนไหนเป็นพระอรหันต์ คนไหนเป็นพระอริยเจ้า เราก็ต้องคบกับคนนั้น คนไหนไม่เอาข้อวัตรปฏิบัติ ชิกแซกเก่ง เอาความหลงนำชีวิต คนอย่างนั้นอย่าไปคบค้าสมาคม

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่านบอกว่าถ้าเราไม่รู้ไม่เข้าใจ เราเอาความหลง นำชีวิต อลัชชีเพียงคนเดียวนี้สามารถเอาปัญญาชนร้อยคนเป็นอลัชชีได้ จะเอาปัญญาชนเป็นพรรคเป็นพวก เป็นผู้ไม่ละอายต่อบาปไม่เกรงกลัวต่อบาป ปัญญาชนทั้งหลายที่ตั้งใจในความประมาทจะกลายเป็นพระอลัชชีได้

เหมือนโรคโควิดนี้แหละ เรารู้เข้าใจ จะเป็นโรคอะไรก็คือโรคคือเชื้อโรคนี้แหละ เชื้อโรคคือนิติบุคคลตัวตน ให้ทุกคนรู้เข้าใจ เรื่องโรคเรื่องเชื้อโรคเรื่องตัวเรื่องตน เราต้องไม่คบค้าสมาคมกับความคิดคำพูดกิริยามารยาทอาชีวะที่ไม่ถูกต้อง

เราต้องหยุดด้วยความรู้ความเข้าใจ เราต้องไม่คบค้าสมาคมกับพระกับเณร กับญาติโยมที่เอาความหลงนำชีวิต เราต้องรู้เข้าใจ ถ้าเราไม่รู้เข้าใจเราจะเอาเชื้อโรคต่าง ๆ มาไว้ในกายวาจากิริยามารยาทมาไว้ในใจนะ

คนเรานะ เราต้องเอาความถูกต้องเป็นเครื่องอยู่ เอากระบวนการศีลสมาธิปัญญา เป็นเครื่องอยู่ เป็นกัลยาณมิตรให้รู้เข้าใจ

ดูแล้วนะมันก็พอ ๆ กันนั่นแหละ มันถึงไปกันได้ ขั้วบวกขั้วลบมันก็พอ ๆ กัน นั่นแหละ

เราพยายามประพฤติปฏิบัติของเรา เราอย่ามีต่อหน้าและลับหลัง ถ้าเรามีต่อหน้า และลับหลัง เราปฏิบัติในสังคมอย่างหนึ่ง แต่ว่าใจของเรานี้ไปอีกอย่างหนึ่ง การปฏิบัติของเราไปอีกอย่างหนึ่ง การปฏิบัติของเรามีต่อหน้าและลับหลัง อย่างนี้เครียดนะ เพราะศีลสมาธิปัญญามันไม่ติดต่อกันต่อเนื่อง สมองกับใจมันจะไม่สัมพันธ์กัน ความสงบกับปัญญามันไม่เพียงพอพอเพียง การปฏิบัติธรรมถึงไม่มี ต่อหน้าและลับหลัง

เราทั้งหลายถึงต้องเป็นผู้ละอายต่อบาปเกรงกลัวต่อบาป มันจะเป็นไปเอง มันจะหยุด มันจะไม่มีต่อหน้าและลับหลังมันจะตั้งใจตั้งใจเจตนา มันจะมีความสุขมีปิติ มีเอกัคคตาในการประพฤติการปฏิบัติ

ให้เราถือว่ากายวาจากิริยามารยาทอาชีวะมันเป็นเพียงอุปกรณ์หรือกรรมกร ให้เราได้บำเพ็ญบารมีนะ

เราต้องตั้งใจตั้งเจตนามีความสุขในการประพฤติการปฏิบัติ เราทั้งหลายจะได้มีความสุข เราอย่ามาอาศัยพระศาสนาหาอยู่หาหลงนะ หรือว่าอาศัยพระศาสนาหาอยู่หากินนี้ไม่ใช่

เราอาศัยพระศาสนาเป็นหลักการอุดมการณ์อุดมธรรม เพราะพระศาสนานี้เป็นความถูกต้องทางกฎหมายมีลายเซ็นต์เป็นตัวอักษรนะ เราอย่ามาอาศัยพระศาสนาหาอยู่หาหลง หาอยู่หากินนะ

เรามาบวชมาปฏิบัติ เราต้องพากันมาเสียสละ มีปิติมีความสุขมีเอกัคคตาในการเสียสละ

พระพุทธเจ้าท่านไม่ได้ว่าอะไร ใครจะมาจากตระกูลไหนเชื้อชาติอะไรเป็นคนหนุ่มคนสาวคนแก่คนเฒ่าคนชราพระพุทธเจ้าไม่ว่าอะไร ให้เราตั้งอกตั้งใจตั้งเจตนา มีปิติมีความสุขในการประพฤติการปฏิบัติ

เราไม่ต้องมาอาศัยพระศาสนาหาอยู่หากินนะ คิดว่าพระศาสนานี้มีลายเซ็นต์เป็นลายลักษณ์อักษร ถ้าเรามาบวชมาปฏิบัติมาอยู่วัดก็อยู่ได้ อย่างนี้ไม่ได้ อย่างนี้ไม่ใช่พระ ไม่ใช่พระธรรมพระวินัยนี้เป็นตัวเป็นตน เราต้องรู้เข้าใจ

เราทั้งหลายพากันมาบวชมาปฏิบัติต้องมาเป็นพระธรรมพระวินัยเป็นข้อวัตรปฏิบัติ มีปิติมีความสุขมีเอกัคคตาในการประพฤติการปฏิบัติอย่างนี้

เราตั้งใจให้ถูกต้อง ตั้งเจตนาให้ถูกต้อง ก้าวไปที่ปัจจุบัน ที่เป็นพระธรรมพระวินัยข้อวัตรปฏิบัติมีปิติมีความสุขมีเอกัคคตาในการประพฤติการปฏิบัติ เพราะปัจจุบันเป็นวาระแห่งชาติในการประพฤติการปฏิบัติ ด้วยความรู้ความเข้าใจด้วยการประพฤติการปฏิบัติ

กฏวิหารห้องน้ำห้องสุขา เป็นของใช้ของส่วนรวมของพระศาสนา

เราทั้งหลายรับผิดชอบในเรื่องใจของเราไม่พอ ต้องรับผิดชอบเรื่องภายนอกด้วย ให้เข้าใจ เราไม่รับผิดชอบในเรื่องความคิดของเรา กิริยามารยาทของเรา ความถูกต้องของเรา ไม่ได้นะ เพราะทุกอย่างนั่นะมันคือกรรมคือกฎแห่งกรรมคือผลของกรรมนะ

เราต้องรู้กรรมรู้เวรรู้ภัย เราทั้งหลายจะได้รับผิดชอบในการประพฤติการปฏิบัติ

เราอย่ามาอยู่ลอย ๆ นะ ลอยไปลอยมาลอยหน้าลอยตาด้วยอวิชาความหลง เราต้องหยุดลอยหน้าลอยตาลอยอวิชาความหลง เราต้องรับผิดชอบในความคิด คำพูดการกระทำกิริยามารยาท ต้องรับผิดชอบกฏวิหาร ความรับผิดชอบนี้มันคือ ความสงบคือปัญญา คือสติคือสัมปชัญญะนะ ถ้าเราไม่รับผิดชอบก็ชื่อว่า เราเป็นผู้ประมาท เอาความหลงนำชีวิต

การประพฤติการปฏิบัติเรามาปล่อยให้ตัวเองเสียเวลา เสียกาลเสียเวลา ไม่หยุดวิญญูสงสารด้วยความรู้ความเข้าใจ ปล่อยให้เวลามันกินเราด้วยความไม่รู้ ไม่เข้าใจ พระธรรมพระวินัยเป็นสิ่งที่หยุดกาลหยุดเวลา ความสงบกับปัญญาเรียกว่า หยุดกาลหยุดเวลา หยุดกรรมหยุดเวรหยุดภัยหยุดการพังทลาย เหมือนตึก สตง.นี้ นะ ให้เรารู้ให้เข้าใจ

เราเอาตัวเอาตนเป็นที่ตั้งเราจะมีปัญญาได้อย่างไรเพราะตัวตนคือไม่มีปัญญา ตัวตนคือตัวตนไม่ใช่ปัญญา เรามาเสียสละเป็นผู้มีศีลในสิกขาบทน้อยใหญ่ ด้วยความตั้งใจตั้งเจตนา มีข้อวัตรมีข้อปฏิบัติอย่างนี้

เราอย่าอยู่ระดับคนบ้าหรืออยู่ระดับคนอาศัย อย่างเราอยู่กับคนไม่มีที่อยู่อาศัย

พระธรรมพระวินัยข้อวัตรข้อปฏิบัตินี้มันเป็นที่อยู่ที่อาศัยของเรา พระธรรมพระวินัยนะมันเป็นพระนิพพานมันเป็นบ้านของเรานะ พระธรรมพระวินัยนี้เป็นบ้านของเรา เป็นความสงบเป็นปัญญา เป็นการยกเลิกวิภูฏสงสารมีความสงบมีปัญญา พระธรรมพระวินัยข้อวัตรกิจวัตร มันเป็นความสงบเป็นปัญญา เป็นบ้านของเรา

เรามีบ้านภายนอกมีที่ไร่นาที่สวนมีธุรกิจหน้าที่การงานนั้นเป็นที่อยู่ของกาย ให้รู้เข้าใจ ที่อยู่ของใจคือพระธรรมพระวินัยข้อวัตรกิจวัตร เราต้องมีปิติมีความสุข มีเอกัคคตาอยู่กับเนื้อกับตัว อยู่กับความสงบอยู่กับปัญญา เอาพระนิพพานเป็นบ้านของเรา เป็นการทำที่สุดแห่งความดับทุกข์

ทำไมถึงดับทุกข์ล่ะ เราไม่ตามใจตามความรู้สึก ไม่ไปตามสิ่งแวดล้อมมันจะเป็นทุกข์อะไร เพราะเรามีความสงบมีปัญญา เราต้องรู้เข้าใจด้วยการประพบัติการปฏิบัติ ที่ติดต่อกันเนื่องมันก็จะ เป็นกระบวนการที่ไม่ขาดไม่ตกไม่ต่างไม่พร้อย มันเป็นความสงบเป็นปัญญา

เราทั้งหลายต้องรู้เข้าใจนะ ในพรชนาเวลานี้แหละให้ทุกคน ว่าทุกคนก็แล้วกัน เพราะยังเป็นเสขบุคคลอยู่ไม่ใช่อเสขบุคคลคือบุคคลที่ต้องประพบัติปฏิบัติ ไม่ใช่ภาคปฏิบัติต้องเข้าสู่ภาคบำบัต ภาคบำบัตต้องอาศัยศีลสมาธิปัญญา อาศัยข้อวัตรกิจวัตร อาศัยศีลสมาธิปัญญาเข้าสู่ภาคบำบัต

เราอน ๓ หมู่ต้นตี ๓ วัดเราไม่ให้พระมีโทรศัพท์มือถือ ไม่ให้พระใช้ โทรศัพท์มือถือ โทรศัพท์คอมพิวเตอร์อินเทอร์เน็ตเฟซบุ๊กมันเป็นสิ่งที่มีประโยชน์แล้วก็มีโทษ ให้เราเข้าใจ ถ้าเรามาบวชเราต้องยกเลิกการมีโทรศัพท์มือถือ

พระเก่าทั้งหลายนะ พวกนี้แหละถือว่าเป็นงานหนักนะ ตัวตนคือความหนักนะ พวกนี้ยกตนข่มท่าน ตีตัวเหนือท่าน เหนือธรรมะเหนือพระวินัยเหนือพระพุทธเจ้า ปฏิบัติตรงกันข้ามกับพระพุทธเจ้าเลย เหมือนกับพระพุทธเจ้าสองอย่างคือโกณหวั แล้วก็นุ่งห่มผ้าจีวรเหมือนพระพุทธเจ้า ๒ อย่างเท่านั้นเอง

พระเก่าทั้งหลาย เราเอาพระในเมืองไทยหรือต่างประเทศไม่ได้ เพราะพวกนี้ ไม่ใช่พระพุทธเจ้าไม่ใช่พระอรหันต์ไม่ใช่พระธรรมพระวินัย ถ้าเราไม่เข้าสู่อุดมการณ์ หลักการในการประพฤติปฏิบัติ เราทั้งหลายก็จะไม่มีความสงบไม่มีปัญญา เป็นแต่เพียงนักปรัชญา ถึงจะเรียนจบ ปธ.๙ จบปริญญาเอกนั้นก็จะมีแต่ปัญหา มีแต่สร้างปัญหา พระเราที่อยู่ในเมืองไทยในต่างประเทศยังไม่ได้เข้าสู่ความสงบเข้าสู่ปัญญาไม่ได้เข้าสู่บริสุทธิ์คุณ

ต้องเข้าสู่ความถูกต้อง เราทั้งหลายจะเอาความหลงนำชีวิตไม่ได้ เราจะไม่มีความสงบไม่มีปัญญา เราเอาความไม่ถูกต้องนำชีวิต เอาความผิวนำชีวิต เอาทุจริต นำชีวิตมันจะไปได้อย่างไร เพราะอันนั้นมันเป็นตรงกันข้ามกับพระศาสนา มันไม่ใช่ความสงบ มันเป็นการเอาตัวรอดในความไม่รอด ใครจะเหนือกรรมเหนือกฎแห่งกรรมเหนือความถูกต้องไปได้

เราทั้งหลายต้องเข้าสู่ภาคประพฤติปฏิบัติ เราทั้งหลายอย่าไปดันทุรังทุ้ง เอาความหลงนำชีวิต อันนี้มันทวิภูมิมานะมากอัตตาตัวตนเป็นที่ตั้ง

เราเอาตัวตนเป็นที่ตั้งเราไม่ใช่พระนะ เราเป็นนักหลอกลวงตั้มตุ้นต่างหาก เราเอาตัวตนเป็นที่ตั้งจัดเป็นระดับนักตั้มตุ้นหลอกลวงนะ ไม่ใช่พระก็ว่าเป็นพระ ไม่ใช่ข้าราชการนักการเมืองก็ว่าเป็นข้าราชการนักการเมือง อย่างนี้เรียกว่า

เป็นนักหลอกลวงนักต้มตุ๋น ถึงจะมีกันทั้งบ้านทั้งเมืองก็ช่างหัวมัน ให้รู้เข้าใจ เราจะได้เอาความหลงนำชีวิต เพราะเราต้องมานั่นที่ตัวเรา

เราต้องรู้เข้าใจ เราเกิดมาก็คนเดียวตายไปก็คนเดียวเราทั้งหลายต้องมีความสงบ ต้องมีปัญญา

พวกนักปฏิบัติทั้งหลายต้องออกกำลังกายด้วยการทำข้อวัตรกิจวัตร ทำอะไรให้สมบูรณ์ กราบพระไหว้พระก็ต้องให้มีสติสัมปชัญญะสมบูรณ์ ทำอะไรก็ให้สติสัมปชัญญะสมบูรณ์ สติคือความสงบสัมปชัญญะคือตัวปัญญา มีปิติมีความสุขในการประพฤติการปฏิบัติ

เราอย่าชอบเขาจมอยู่หมกหมุ่นอยู่ เราต้องรู้เข้าใจ ชีวิตของเราจะได้สว่างไสว ด้วยความรู้ความเข้าใจ

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่านให้เราพิจารณาพระไตรลักษณ์นะ อย่างที่พระพุทธเจ้าทรงให้สติให้ปัญญาแก่พระอานนท

อานนทเอ๋ย พระอานนทเอ๋ย อานนทระลึกถึงความตายวันละกี่ครั้ง พระตถาคตเจ้าระลึกถึงความตายทุกลมหายใจนะ คำว่าระลึกถึงความตายก็หมายถึง เรามีตาเราก็ต้องมีปัญญา เรามีหูก็มีปัญญา เรามีจมูกมีลิ้นกายใจอะไรต่าง ๆ เราก็ต้องมีปัญญา เราจะได้มีศีลสมาธิปัญญาจะไม่ได้ไปตามสิ่งแวดล้อม จะไม่ได้ตั้งอยู่ในความหลงความประมาทอย่างนี้ ทุกอย่างต้องมีสติคือความสงบว่าทุกอย่างมันเกิดขึ้นตั้งอยู่แล้วดับไป

อย่างเรานั่งสมาธิอย่างนี้แหละ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่านก็ให้เอาหลักการคืออานาปานสติ ให้เอาลมหายใจเป็นเครื่องอยู่ หายใจเข้าก็มีความสุขในการหายใจเข้า จะว่าความสุขหรือความสงบก็ได้ หายใจออกก็เอาของเสียเอาคาร์บอนไดออกไซด์ออกไป ไม่เอาอะไร มีความว่างจากตัวตน ว่างจากอดีต ปัจจุบันก็เข้าสู่ความว่าง หายใจเข้ามันก็ไม่แน่นไม่เที่ยง หายใจออกก็ไม่แน่นไม่เที่ยง ให้รู้เข้าใจ

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่านให้การให้งานสำหรับผู้ที่มาบวชให้พิจารณาสาธยายร่างกายเพื่อเราจะได้ละสลักกายทิฐิตัวตน ให้พิจารณาร่างกายเป็นขึ้นเป็นส่วนเลย ให้เอาผมออก เอาขนออก เอาหนังออก เอาอะไรออกเป็นขึ้นเป็นส่วนเลย คนเราถ้าเอาหนังออกมันก็ไม่รู้ว่าเป็นผู้หญิงผู้ชาย ทำอย่างนี้แหละทำวันหนึ่งหลายครั้งนะ เพราะในสิ่งดี ๆ เรื่องดี ๆ มันจะไม่อยากทำไม่อยากพิจารณา

ผู้ที่บวชมาตอนที่สามเณรนะที่จะเป็นพระเป็นเณรเค้าถึงบอกปัญจกรรมฐานที่เป็นภาษาบาลีว่า เกสา โลมา นะขา ทันโต ตะโจ นี่เป็นภาษาบาลีของประเทศอินเดียโน้นไม่ใช่ภาษาไทย ท่านถึงให้พิจารณาออกไปขึ้นเป็นส่วน

ถ้าเราปฏิบัติติดต่อกันเรื่อยหลายวันหลายเดือนหลายปีเราก็จะเกิดความสงบเกิดปัญญาเพราะมันไม่มีอัตตาตัวตนมีแต่ส่วนประกอบที่เกิดจากเหตุจากปัจจัย

เราทั้งหลายต้องรู้จักการรู้จักงาน อย่างเรานั่งสมาธิอย่างนี้แหละ เราจะปล่อยให้โง่งง อย่างนี้เราก็ระลึกในใจเอาผมออก เอาหนังออก เอาอันโน้นออกอันนี้ออก มันจะได้เข้าถึงความสงบถึงปัญญา ให้เข้าใจอย่างนี้นะ ดึกว่าไปนั่งโง่งง

ไปอ่อนน้อมถ่อมตนต่อความหลงอยู่นั้นแหละ ให้มันมีความสงบมีปัญญา
ให้รู้หลักการประพฤติกการปฏิบัติ

วัดเราไม่ให้สับสนบุรี ไม่ให้เคี้ยวหมาก ไม่ให้ดื่มยาตองเหล้าพญานาค
พวกนี้แหละไม่ได้ เพราะสิ่งเหล่านี้ถือว่ามันเป็นสิ่งเสพติด ไม่จำเป็นต่อชีวิต
มันเป็นสิ่งเสพติดมันทำให้เราใจอ่อน ใครติดต่อบุหรี่ติดอะไรต่าง ๆ มาอยู่นี้แหละ
ต้องยกเลิกหมดนะ แล้วมาปฏิบัติติดต่อกัน

เราต้องเข้าสู่กระบวนการของการประพฤติกการปฏิบัติ เพราะเรื่องติดบุรี
เรื่องติดนี้มันเป็นเรื่องใหญ่ คนโบราณสุบยาเส้นนะ ไปทำนาทำสวนห่างไกลจากบ้าน
หนึ่งกิโลสองกิโล ถ้าวันไหนไม่ได้เอาบุรีไปวันนั้นนะอารมณ์ไม่ดี หงุดหงิดเพราะมัน
ขาดสิ่งเสพติด ขาดคาเฟอีน แล้วพูดออกมาว่า ถ้าให้เลิกสุบบุรีหรือให้ผมหย่า
กับภรรยาหย่ากับแม่บ้าน ผมจะหย่ากับแม่บ้าน...

สิ่งเสพติดมันต้องหยุดด้วยข้อวัตรข้อปฏิบัติด้วยเจตนาด้วยระเบียบด้วยพระธรรม
พระวินัย ถ้าอันไหนมันไม่ดีไม่ถูกต้อง เราไปคิดไปพูดไปทำมันจะหมองหม่น
มันจะเศร้าหมอง มันจะไม่เกิดความสงบไม่เกิดปัญญานะ

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่านไม่ให้เราไปตรีกในกามในพยาบาท
เพราะกามพยาบาทคือตัวตน

เราต้องบวชทั้งกายทั้งใจ เราทั้งหลายเอาความรู้สึกเอาตัวตนเป็นที่ตั้ง
มันไม่ใช่ความสงบไม่ใช่ปัญญา

เราต้องพากันมาประพฤติกการปฏิบัติ พระเถ้าต้องตั้งอกตั้งใจ เพราะเราปล่อยให้
ความประมาท ความเพลิดเพลिन ความหลงครอบครองชีวิตมาหลายวันหลายเดือน

หลายปี ถือว่าพระเก๋าต้องทำงานหนักนะ เพราะความไม่ละอายต่อบาป เกรงกลัวต่อบาปที่ยกตนข่มท่าน ที่ไม่เอาข้อวัตรข้อปฏิบัติ ถือว่าเป็นงานหนักของพระเก๋านะ

คนเรากว่าจจะรู้ตัวมันติดไปแล้ว กรรมมันให้ผลถึงระดับไอชียูไปแล้ว

เราจะปล่อยให้ความไม่ถูกต้องนั้นครองใจของเราอีกต่อไปไม่ได้ เราต้องมาระลึกถึงพระธรรมคำสั่งสอนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเพื่อจะได้สืบทอดต่อยอดบริสุทธิ์คุณทั้งกายวาจาภิรียมารยาทจะได้เข้าถึงความสงบและปัญญา จะเข้าถึงปัญญาและความสงบ จะได้เข้าถึงความเคารพ ความคารวะ ความซื่อสัตย์ ความกตัญญูกตเวทิตะ

พระธรรมพระวินัยเป็นเครื่องหมายของคนดีพระดีจะเข้าถึงการปฏิบัติดี ปฏิบัติชอบปฏิบัติเพื่อออกจากทุกข์ เราต้องตั้งอกตั้งใจเข้าสู่ มอก. เข้าสู่มาตรฐานอย่ามัวแต่เอาแต่ตัวเอาแต่ตน เดินซื้อบื้อ นั่งซื้อบื้อ กิรียมารยาทซื้อบื้อ ตัวตนนี้มันซื้อบื้อ เราต้องเสียสละ ปัญญากับความดีต้องแวววาวในปัจจุบันนะ เพื่อพัฒนาให้ทุกคนต้องหยุดเชื่อ ๆ เบลอ ๆ หยุดซื้อบื้อ เราต้องเสียสละ

อดีตที่ผ่านมาช่างหัวเผือกช่างหัวมัน เอาเหมือนพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวมหาภูมิพลอดุลยเดชมหาราชที่ ๙ เป็นทั้งความสงบทั้งปัญญานะ ช่างหัวเผือกช่างหัวมัน ปัจจุบันเป็นวาระสำคัญในการประพฤติการปฏิบัติ เราอย่าไปใจอ่อนนอนให้เพียงพอ ขวนขวายเดินจงกรมออกกำลังกายหรือว่ากวาดวัดถูกุฏิมีความสุขในการกระทำ หรือว่าทำการสงฆ์นะ ดูแลห้องน้ำห้องสุขาน้ำประปาไฟฟ้า

เราพากันมาเสียสละเพื่อเป็นมรรคเป็นอริยสงฆ์ไม่ใช่มาเป็นคนเซ่อ ๆ เบลอ ๆ ซื่อป้อ
อย่างนี้ไม่ได้

เราทุกคนถ้าเสียสละก็ต้องมีความสงบมีปัญญาทุกคน ถ้าไม่เสียสละ
มันก็ไม่มี ความสงบไม่มีปัญญา เราดูสิ ที่เค้าเอาความหลงนำชีวิต มันเป็นการ
สร้างภาพเฉย ๆ มันเป็นการถ่ายรูปสร้างภาพ มันเป็นรูปแบบ แต่มันไม่ใช่พระธรรม
พระวินัย ไม่ใช่ความสงบไม่ใช่ปัญญา

ธรรมะต้องเป็นความเสียสละต้องเป็นความสงบเป็นปัญญาต้องรู้เข้าใจ
ที่ใจของเราต้องให้มันสะอาด วาจาของเรามันสะอาด ห่วงน้ำห้องสุขาต้องสะอาด
ที่นี้แหละไม่ต้องอาศัยใครแล้ว ต้องอาศัยตัวเองนี่แหละ ยกเลิกเขายกเลิกเรา
เราก็มีแต่ความสงบมีปัญญา เรามีแต่ปีติมีความสุขมีเอกัคคตาในการประพฤติ
การปฏิบัติ ทุกอย่างมันจะเข้าถึงความเป็นมาตรฐานเข้าถึง มอก.ในการประพฤติ
การปฏิบัติ มันจะเข้าสู่สแตนด์ดาร์ดนะ ให้รู้เข้าใจ มันจะเป็นเหมือนพระอรหันต์
ชีณาสพ เราเอาตัวตนเป็นที่ตั้งมันก็ยอมพังทลายเหมือนตึก สตง.นี้แหละ

เรามาบวชมันจะมีประโยชน์อะไร มาบวชทำไมมาบวชแต่ทางกายไม่ได้มาบวช
ทางใจ จะมาบวชให้เสียเวลาทำไม เราต้องมีปีติมีความสุขมีเอกัคคตาในการบวช
ในการประพฤติการปฏิบัติ

เราอย่าไปคิดว่า โอ้...ปฏิบัติขนาดนั้นใครเค้าจะมาบวชได้ ถ้าคิดว่าปฏิบัติไม่ได้
ก็อย่าพากันมาบวช เพราะการบวชนั้นทั้งกายทั้งใจต้องทำอย่างนี้ปฏิบัติอย่างนี้
เป็นพระธรรมพระวินัยเป็นข้อวัตรกิจวัตรเป็นความสงบเป็นปัญญา

ถ้าเรามาบวชเอาตัวตนเป็นที่ตั้ง เอาพระศาสนาหาอยู่หากินหาอยู่หาหลง มาเอายศเอาตำแหน่งเอานารีสีกา สีด่าสีสกปรกมาหาอยู่หาหลง เดียวกรรม กฎแห่งกรรมมันจะเช็คบิลเรานะ เพราะกรรมมันเป็นสิ่งที่มีอยู่ กฎแห่งกรรมมันเป็นสิ่งที่มีอยู่

เราอย่าไปคิดว่าปฏิบัติไม่ได้ ปฏิบัติไม่ได้ก็อย่ามาบวชหรือบวชแล้วปฏิบัติไม่ได้ ก็ให้ลาสิกขาไป อย่าเป็นนักหลอกลวง นักหลอกลวง ๑๘ มงกุฏนะ

มงกุฏนี้ หมายถึงสุดยอด สุดยอดแห่งความไม่ถูกต้องอย่างนี้แหละ สุดยอดแห่งความเป็นตัวเป็นตนเค้าเรียกว่ามงกุฏ

การเรียนการศึกษาของมนุษย์มี ๑๘ ศาสตร์ ให้มนุษย์มีปัญญา เอาตัวตนเป็นที่ตั้ง เลยปฏิบัติตรงกันข้ามเลยเป็น ๑๘ มงกุฏ หรือเป็นนักหลอกลวงนักต้มตุ๋น อยู่ในระดับ ๑๘ มงกุฏ เราไม่เอาพระธรรมพระวินัยเราบวชมามันไม่ใช่พระนั่นมันคือนักต้มตุ๋น อยู่ในระดับ ๑๘ มงกุฏนะ

อย่าไปมีความคิดที่เป็นมิจฉาทิฐิที่เป็นตัวเป็นตนที่ว่าปฏิบัติเหมือนพระพุทธเจ้า จะมีใครในโลกนี้เค้าประพฤติปฏิบัติได้

ถ้าทำไม่ได้ปฏิบัติไม่ได้อย่าพากันมาบวช ถ้าบวชอยู่ทำไม่ได้ปฏิบัติไม่ได้ ก็ให้พากันสึกไป ไม่มีพระก็อย่าให้มันมีโจร ให้มันเจ้ากันไป อย่าไปคิดว่าปฏิบัติเคร่งครัดเกินไปอย่างนี้แหละจะมีใครเค้าอยากจะมาบวช ให้เข้าใจที่เค้าไม่อยากจะบวช เพราะเค้าไม่อยากจะเป็นโจรเหมือนกับเรา ไม่อยากเป็นพวก ๑๘ มงกุฏ ให้รู้เข้าใจนะ ถ้าเอาตัวตนเป็นที่ตั้งมันไม่สามารถที่จะรู้เข้าใจได้

พากันปฏิบัติเป็นเพียงนักต้มตุ๋น เป็น ๑๘ มงกุฎนี้แหละ ใครเค้าถึงไม่อยากพากันมาบวช มาบวชแล้วก็ไม่ได้เป็นพระ เป็นได้แต่เพียงนักต้มตุ๋นเป็นได้แต่เพียง ๑๘ มงกุฎ ใครเค้าจะอยากพากันมาบวช ผู้ที่มาบวชคิดอย่างนี้แหละอย่าพากันมาบวชนะ มันไม่ใช่พระศาสนา มันตัวตน นี่คืออัตตาตัวตน นี่มันคือใจคืออันตราย เจ้าเสียร้าย เจ้าทำลายความถูกต้อง เจ้าทำลายความมั่นคง ไม่ใช่ความสงบไม่ใช่ปัญญา นี่มันเป็นอัตตาตัวตนนี่คือทำลายความมั่นคงของตัวเองและส่วนรวม นี่คือเจ้าเสียร้าย เจ้าอันตราย มันเป็นการทำลายความมั่นคงของพระศาสนา กุลบุตรลูกหลาน เค้าจะมารับเอาดีเอ็นเอในความไม่ถูกต้องที่มันเป็นตัวเป็นตน เพราะการบวชนี้เป็นสิ่งที่ดีที่สุดในโลก เรามาหยุดความไม่ถูกต้อง มาทำในสิ่งที่ถูกต้อง

ผู้ที่มาบวชพอคำปุ่ยาตายายข้าราชการนักการเมืองเจ้าฟ้ามหакษัตริย์ ก็ให้ความเคารพกราบไหว้ เพราะเป็นสิ่งที่ถูกต้องเป็นพระธรรมพระวินัย เพราะสิ่งนี้เป็นความสงบเป็นปัญญาเป็นพระศาสนา

ถ้าปฏิบัติไม่ได้ก็อย่าพากันมาบวช หรือบวชแล้วปฏิบัติไม่ได้ก็พากันลาสิกขา ไปเสีย ถ้าเราปฏิบัติดีปฏิบัติชอบคนรุ่นใหม่สมัยใหม่เค้ามีการเรียนการศึกษา จบปริญญาตรีโทเอก จบเปรียญธรรม ๑-๙ เค้ามีหลักการรู้อุดมการณ์ เค้าจะพากันมาบวชมาปฏิบัติ นี่เป็นสิ่งที่ดีมาก

ประเทศไทยเรายังโชคดีมีพระมหากษัตริย์ไทยมีอุดมการณ์อุดมธรรม ให้ข้าราชการลาบวชได้ ๑๒๐ วัน ในพรรษา ๓ เดือน ให้ลาก่อนเข้าพรรษา ๑๕ วัน หลังพรรษา ๑๕ วัน รวมเป็น ๑๒๐ วันให้เข้าใจอย่างนี้นะ

เรามีหลักการอุดมการณ์ทุกอย่างมันมีความหมายนะให้รู้เข้าใจ อย่าไปคิดว่าพระศาสนานี้ทุกคนเลื่อมใสทุกคนโอเคนะ ขณะนี้เวลานี้แหละ พระผู้ใหญ่ พระผู้ที่มีความหลงนำชีวิต เอาเงินเอาสตางค์เอานารีสีกานำชีวิต ไม่ได้เอาพระธรรมพระวินัยนำชีวิต เค้าจะตามเชืคบิลพวกนี้

สมัยเก่าสมัยโบราณ สมัยพระเจ้าอโศก ปี พ.ศ.๒๔๐-๓๑๒ ประชาชนได้พากันมาบวชไปบวชหลายแสนพระ หลายแสนเถร เพื่อเอาพระศาสนาหาอยู่หาหลง หรือว่าหาอยู่หากิน ผู้ที่เห็นภัยในวิญญูสงสารไม่ยอมร่วมสมัครสมานสามัคคีกับพระผู้ที่เอาความอยู่ความหลงนำชีวิต

พระเจ้าอโศกถึงกราบถวายพระอรหันต์ชีณาสพเจ้าว่าทำไมถึงไม่สมัครสมานสามัคคีกัน ทำไมแตกแยกกัน พระพุทธเจ้าสอนให้สมัครสมานสามัคคี พระอรหันต์ชีณาสพได้บอกกับพระเจ้าอโศกว่า ขณะนี้เวลานี้มีผู้มาเอาศาสนาหาอยู่หาฉันหาอยู่หาหลงกันมาก ถึงอาศัยพระธรรมพระวินัยที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสว่าไม่ให้เกี่ยวข้องกับผู้ที่ไม่เอาธรรมนำชีวิต เพื่อเป็นหลักการอุดมการณ์อุดมธรรม ด้วยเหตุนี้พระเจ้าอโศกจึงอาศัยพระอรหันต์นั้นแหละ พระอรหันต์มีญาณพิเศษรู้ว่าใครทำอะไรจึงได้อาราธนาผู้ที่ไม่เอามรรคผลนิพพานให้ลาสิกขาไปใส่กางเกงใส่สูทผูกเนคไทร์เป็นฆราวาส

หลังจากนั้นพระอรหันต์ชีณาสพถึงนำผู้ปฏิบัติดีปฏิบัติ จึงเกิดพระอรหันต์อีกหลายแสนรูปในช่วงนั้นนะ

ด้วยความรู้ความเข้าใจเรื่องพระธรรมพระวินัยเรื่องมรรคเรื่องอริยมรรค เราต้องเข้าสู่กระบวนการเพราะทุกอย่างคือเหตุคือปัจจัยเราต้องรู้เข้าใจ

เหมือนพระสารีบุตรรู้เข้าใจในการให้โอวาทธรรมของพระอัสสชิ ๑ ใน ๕ ของปัญจวัคคีย์ พระสารีบุตรขณะนั้นเวลานั้นยังไม่ได้มาบวชในพระศาสนา เห็นพระอัสสชิแล้วมีความเคารพเลื่อมใส ทำไมพระรูปนี้ถึงงามสง่างามทั้งกายวาจา กิริยามารยาทสง่างามไปหมด มีความสงบมีความเคารพมีปัญญา สง่างามเหลือเกิน ถึงไปกราบเรียนถามท่านว่า ท่านเป็นใคร ใครเป็นศาสดาของท่าน ศาสดาของท่าน สอนอะไร พระอัสสชิก็ตอบว่า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นครูเป็นอาจารย์ของเรา ท่านสอนว่าธรรมเหล่าใดเกิดจากเหตุ ถ้าอันไหนไม่ดีเราก็ตัดเหตุอันนั้น อันนั้นดีก็ทำอันนั้น ทุกอย่างขึ้นอยู่กับเหตุกับปัจจัย เพราะสิ่งนี้มีสิ่งต่อไปถึงมี เราทั้งหลายต้องรู้เข้าใจ เราทั้งหลายจะเข้าสู่ขบวนการแห่งการประพฤติการปฏิบัติ

ขออนุโมทนากับท่านทั้งหลาย ท่านทั้งหลายมีธาตุทั้ง ๔ ชั้นทั้ง ๕ อายตนะภายนอก ๖ ภายใน ๖ นี่เป็นสิ่งที่ดีมากเป็นโอกาสเป็นเวลา

เราต้องมีปิติมีความสุขมีเอกัคคตาในการประพฤติการปฏิบัติเข้าถึงความสงบ เข้าถึงปัญญาเพื่อให้ศีลสมาธิปัญญาติดต่อกันเนื่อง เราทั้งหลายจะไม่ได้ไปตามสิ่งแวดล้อมด้วยความรู้ความเข้าใจ ก้าวไปด้วยศีลสมาธิปัญญา

ขออนุโมทนากับท่านทั้งหลายนะ นี่เป็นโอกาสพิเศษของท่านทั้งหลาย

ให้พากันตั้งอกตั้งใจตั้งเจตนา เพราะทุกสิ่งทุกอย่างนั้นเกิดที่เราตั้งใจตั้งเจตนา มีปิติมีความสุขในการประพฤติการปฏิบัติให้เข้าใจ ไม่มีใครทำให้เราได้ปฏิบัติให้เราได้ เราระลึกถึงโอวาทขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่านท่านตรัสว่า ทุกอย่างมันเกิดด้วยเหตุด้วยปัจจัย เราอย่าได้ประมาทอย่าได้เพเลิดเพเลิน

เพราะเราต้องหยุดสิ่งที่ไม่ถูกต้องทำสิ่งที่ถูกต้อง ด้วยความรู้ความเข้าใจ เอาความสงบ
เอาปัญญา เอาสติเป็นพื้นฐาน เอาปัญญาเป็นพื้นฐาน

ตามความเมตตาของหลวงปู่มั่นที่ท่านตรัสว่า เราทั้งหลายอย่าได้พากันประมาท
ต้องเอาธรรมนำชีวิต เอาปิตุสุขเอ็กคคตาเอาพระธรรมนำชีวิต ให้พวกเรารู้เข้าใจ

ความไม่ยั่งยืน เป็นสิ่งที่ยิ่งใหญ่และแน่นอนนะ

ความยิ่งใหญ่ คือความไม่ยั่งยืนนะ

ชีวิตที่ยิ่งใหญ่ คือชีวิตที่อยู่ด้วยทาน ศีล เมตตา และกตัญญู

ชีวิตที่ดีความดี อาจมิใช่ความยิ่งใหญ่ แต่ชีวิตที่ยิ่งใหญ่ ต้องอาศัยคุณธรรม
ความดีเป็นปัญญาบริสุทธิ์คุณเท่านั้น การระงับสังขารทั้งหลายด้วยความรู้ความเข้าใจ
เป็นความรู้คู่กับการประพฤติการปฏิบัติ นั่นแหละคืออริยมรรค เป็นหนทางที่ประเสริฐ
มีพระนิพพานตั้งแต่ในปัจจุบัน ไม่ต้องรอพระนิพพานเมื่อตายแล้ว ปัจจุบัน
ไม่มีพระนิพพาน อนาคตจะมีพระนิพพานได้อย่างไร ให้เราเข้าใจเรื่องพระธรรม
พระวินัย พระธรรมพระวินัยที่เป็นสัมมาทิฐิ เพื่อหยุดวิภวสัญญาสงสารนั้นแหละ
คือพระนิพพาน ให้พวกเราเข้าใจในเรื่องพระนิพพาน ให้เข้าใจนะ
